

„SĂ NU MAI PĂCĂTUIEȘTI”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Când vorbim despre slăbănogul care pătimea de treizeci și opt de ani și zăcea pe patul său la scaldătoarea oilor, aflăm la el o comoară mare. Ea constă în răbdare, în înțelepciune, statornicie și o neclintită nădejde în Dumnezeu.

Și găsim încă o mare comoară de felul acesta în sufletul lui. Când vezi cu cât de multă umilință vorbește el către Hristos, deși nu-L cunoștea și-L socotea un simplu om, poți să deduci însușirea cea bună a vieții lui de mai înainte. Când Hristos a zis către dânsul: „Voiești să fii sănătos?”, el n-a răspuns, precum cineva ar putea presupune: „Tu vezi că eu de un timp așa de îndelungat zac de slăbănogie, și mă mai întreb, dacă eu voiesc să fiu sănătos?” El nu numai că n-a vorbit și nici n-a cugetat nimic de felul acesta, ci a răspuns cu blândețe și umilință: „Așa, Doamne, voiesc să fiu sănătos”. Dacă el, după treizeci și opt de ani, a fost așa de blând și cumpătat, când puterile trupului și tăria duhului îi erau zdruncinate de boala cea îndelungată, poți judeca dintru acestea ce caracter blând și bun a trebuit să aibă el la începutul bolii sale și înainte. Aceasta trebuie să o socotim cu mintea noastră și să urmăm răbdarea acestui rob asemenea nouă.

Precum aurarul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se încerca și curăți prin foc, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele oamenilor a fi încercate de nenorocire, până ce se curăță și se lămuresc, și din această încercare trag mult folos. De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet.

Dacă vine asupra-ne vreun necaz, nu trebuie să cădem în nedumerire. Căci dacă aurarul știe cât de mult trebuie să lase aurul în foc, și nu-l tine acolo prea mult, Dumnezeu știe încă mai bine cât de mult trebuie să lase pe oameni în focul curăției.

Și îndată ce El vede că noi ne-am făcut mai curați și mai buni, încetează cu încercarea, ca nu prin mulțimea chinurilor noi să ne împiedicăm și să cădem.

De aceea, să nu ne necăjim și să nu fim mici la suflet când ne ajunge vreo nenorocire neașteptată, ci mai vărtos să ne lăsăm în voia Domnului Dumnezeu, Care pe toate le știe mai bine, ca să lămurească sufletul nostru în foc până când va binevoi. El, desigur, face aceasta numai pentru binele și câștigul nostru. Și un tată este cu adevărat tată nu numai atunci când sărută pe fiul său și-l laudă, ci și când îl muștră, îl dojenește și-l pedepsește.

Nu cărți și nu cere de la El socoteală, spunând că pentru ce te vindecă tocmai în felul acesta, ci, fie plăcute sau neplăcute cele cu care El ne ceartă, noi să le primim pe amândouă cu aceeași supunere.

Acela care lasă să vină pătimirile asupra noastră, tot El este Care ne și mângâie și ne ajută în ele (II Corinteni 1, 5).

Un doctor grijuliu nu numai că scapă pe bolnavi de suferințele momentane, dar caută a-i apăra și de întâmplările viitoare. Tot

„Mântuirea nu stă numai în faptul că nu faci răul, ci în faptul că rabzi răul bărbătește.” Sf. Ioan Gură de Aur

așa a făcut și Hristos, când a întărit și a împluternicit sufletul slăbănogului prin amintirea pătimirilor ce le-a suferit. Și fiindcă Hristos voia ca această amintire să fie permanentă, de aceea a zis: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu-ti fie ceva mai rău”.

Hristos a arătat binevoitoarea Sa prietenie către bolnav și în altă privință, adică tocmai în vorba care la prima vedere cuprinde o dojana. El i-a zis numai atât: „Să nu mai păcătuiești”. Așadar, nu face cunoscută păcatele lui, dar observă că i s-a întâmplat cea boală pentru păcatele lui. Dar ce fel de păcate a săvârșit el n-a arătat, nu i-a zis: „Tu ai făcut cutare și cutare nelegiuire, ai păcătuit întru aceasta sau în cealaltă”, ci i-a zis simplu: „Să nu mai păcătuiești”. Deci, i-a zis numai atât cât era trebuitor, spre a-i aminti și a-l face pe viitor mai râvnitor și mai cu luare-aminte. Din contra, răbdarea lui, așteptarea și înțeleapta lui statornicire le-a făcut cunoscute în public, prin aceea că l-a făcut să-și povestească toată istoria sa și să vorbească despre răbdarea și așteptarea sa, cât de des venise la scăldătoare, cum nu avea pe nimeni care să-l arunce acolo și cum totdeauna alții intrau înaintea lui.

L-a vindecat în fața lumii, dar observația și sfatul cel bun i le-a dat personal.

În toate lucrurile să ne lăsăm în voia Domnului și toate pătimirile să le suportăm cu supunere și cu mulțumire către milostivul Dumnezeu, pentru ca atât sarcina vieții prezente să o ușurăm, cât și pentru ca să ne facem părtași ai bunătăților viitoare, prin harul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia este slava și cinstea, acum și în vecii vecilor. Amin

SLĂBĂNOGEALA DUHOVNICEASCĂ

Sfântul Maxim Mărturisitorul

Sel slăbănogit prin plăcerile trupului nu e în stare nici de lucrarea virtuților și nu se mișcă ușor nici spre cunoștință. De aceea nu are nici om, adică gând înțelept ca atunci când se tulbură apa să-l arunce în scăldătoare, adică în virtutea capabilă de cunoștință care vindecă boala.

Căci suferind de moleșeală și de nepăsare tot amână aceasta și astfel e luat pe dinainte de altul, care-l împiedică să ajungă la vindecare. De aceea zace 38 de ani de boală.

Căci cel ce nu privește creațiunea văzută spre slava lui Dumnezeu, ca să-și urce gândul cu evlavie spre cea inteligibilă, rămâne cu adevărat bolnav atâția ani câți s-au amintit mai sus. Fiindcă numărul 30 înțeles natural însemnează firea sensibilă, precum privit practic însemnează virtutea cu fapta. Iar numărul 8 înțeles natural arată firea inteligibilă a celor netrupesți, precum privit gnostic arată teologia atofînțeleaptă. Cel ce nu e mișcat de acestea spre Dumnezeu rămâne olog până când, venind Cuvântul, îl învață pe scurt chipul vindecării zicând: „Scoală-te, i-ați patul și umblă”, adică îi poruncește să-și

„Căutarea fără patimă duce la adevăr.” Sfântul Maxim Mărturisitorul.

ridice mintea din iubirea de plăcere ce o leagă și să-și ia trupul pe umerii virtuților și să plece la casa sa, adică la cer. Căci e mai bine ceea ce e inferior să fie luat pe umerii faptei de ceea ce este superior, spre a fi dus spre virtute, decât ceea ce este superior să fie purtat de moleșeală celui inferior spre iubirea de plăceri.

NU TE TEME, NU ESTI SINGUR

Sfântul Nicolae Velimirovici
„Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi”

Singur este cel care nu știe de Dumnezeu, chiar de i-ar fi toți oamenii tovarăși. Unul ca acesta și într-o tovarășie cât se poate de numeroasă va spune, cum spun și acum unii: „Mă plictisesc! Nu știu ce să mai fac. Toate mă plictisesc cumplit”. Acestea sunt suflete goale de Dumnezeu, cenușă fără foc. Iar tu nu ești singur, fiindcă stai cu Domnul, și Domnul e cu tine.

Ascultă-l pe marele Pavel, apostolul neamurilor, care a fost dintr-o dată părăsit de toți și spune: „Nimeni n-a rămas cu mine, ci toți m-au părăsit, iar Domnul a stăut lângă mine și m-a întărit.” Și acum privește ce nădejde vie are el în Domnul Cel viu: „Și mă va izbăvi Domnul de tot lucrul rău, și mă va mântui la împărăția Sa cea cerească” (II Timotei 4, 16-18).

Vezi cât de luminos gândea și vorbea sluga lui Hristos, Pavel, în acele zile de început, când în întreaga lume nu se afla nicio biserică zidită și niciun domnitor creștin? Iar astăzi tot pământul este împodobit

cu biserici creștine și creștinii se numără cu sute de milioane.

Așadar nu te întrista din pricina singurătății pe care o ai de îndurat acolo unde trăiești. Dacă, așa cum scrii, te simți ca în pustie, să știi că foarte mulți tocmai în pustie s-au mântuit. Dar toți acești pustnici ai lui Dumnezeu s-au înălțat până în preaiinlta tovarășie a lui Dumnezeu și a îngerilor lui Dumnezeu. Altfel n-ar fi putut îndura pustia. Au fost unii dintre ei care timp de cincizeci de ani n-au văzut față omenească, și totuși nu spuneau: „Suntem singuri! Ne plictisim!” Căci Dumnezeu era cu ei și ei erau cu Dumnezeu.

Omul poate trăi fără orice și fără oricine, numai nu fără Dumnezeu. Aceasta este mărturia lor, pe care au lăsat-o Bisericii ca pe un capital. Însă nu se știe să fi trăit vreun ateu cincizeci de ani în deplină singurătate, în pustie. Un asemenea fapt n-a fost înregistrat în istoria neamului omenesc.

Ateul nu-i în stare de așa ceva. El simte plictis și în tovarășia oamenilor, plictis care devine cumplit de chinător, chiar de nesuferit în lipsa lor. El caută oameni pentru a-i înțepa cu acul veninos al ateismului său și

a se hrăni cu durerea lor. Iar în pustie pe cine să înțepe afară de sine însuși? Și cu a cui durere să se hrănească, afară de durerea sa?

Ca atare, zboară neîncetat cu gândurile la înălțimea duhovnicească, unde să-lăsluieste Cel a Cărui tovarășie este mai însemnată și mai vrednică de iubit decât orice tovarășie de pe pământ. Lui slujește-l, cu El întovărășește-te; Lui tămăduiește-l, de El îndulcește-te; Lui vorbește-l, despre El grăiește; pe El iubește-l, și iubește-l, și iubește-l, cu toata inima, cu toata puterea, cu toata mintea ta. Și pentru dragostea ta El va afla un mijloc să le deschidă celor din preajma ta ochii și inimile și să le insufle credința vie în El, asemănătoare credinței tale.

Atunci la voi va cânta slavă lui Dumnezeu nu un solist, ca acum, ci un cor întreg. Pace fie și sănătate de la Domnul.

CUVÂNT DIN LIMONARIU: DESPRE MILOSTENIE

Spuneau călugării din mănăstirea lui avva Teodosie că, după rânduiala părintelui Teodosie, era obicei, în Joia cea Mare, când veneau la mănăstire toți săracii, vădulele și scăpătații din țara aceea, să-și ia fiecare după rânduia măsură, grâu, bani, vin și miere. Însă fusese, mai înainte cu trei ani, lipsă de grâu și în țara aceea se vindea grâul câte douăsprezece măsuri la un galben. Deci, după ce a venit postul, au zis oarecare frați egumenului: „Avva, în anul acesta, să nu dai, după

rânduiala obiceiului, grâu la străini și la săraci, ca să nu fie lipsă în mănăstirea noastră, pentru că puțin grâu se află și cu mult preț se cumpără.” Iar părintele nostru, egumenul, a zis fraților: „Să nu lăsăm, fiilor, rânduiala părintelui nostru, că acela poartă grijă de noi și nu este nouă de folos să-i trecem cu vederea poruncile lui.” Însă, frații îl sileau pe egumen, zicând: „Nu ne va ajunge nouă, și, pentru aceea, să nu dăm.”

Atunci, egumenul s-a mâhnit mult și le-a zis lor: „Să faceți precum voați.” Deci, n-au dat grâu, cum le era obiceiul, în Sfânta Joi și în Sfânta Vineri. Iar, după aceea, la vremea sa, a mers chelarul la hambar și, deschizând ușa, a văzut ca tot grâul se mucează și voiau, îndată să-l arunce pe tot în mare.

Atunci, părintele egumen a zis: „Fraților, cela ce trece cu vederea poruncile părintelui său, unele ca acestea pătimește, fiind cuprins de boala neascultării. Cinci sute de măsuri de am fi împărțit, la cei ce aveau trebuință, și pe Părintele nostru Teodosie l-am fi împăcat, cu ascultarea, și pe frații noștri, cei săraci, i-am fi mângâiat. Iar acum am pierdut grâul, ca la cinci mii de măsuri, și mare pagubă, în loc de folos, ne-am câștigat nouă și ne-am vătămat pe noi înșine. Că două lucruri rele am făcut: Unul, adică, fiindcă porunca Părintelui nostru am călcat, iar, al doilea, că nădejdea noastră nu am pus-o în Dumnezeu, ci în hambarele noastre.

Deci, măcar de acum, frații mei, să știm că Dumnezeu este cel ce rânduiește și

„Om desăvârșit este acela care iubește adevărul și dreptatea, care îl iubește pe Dumnezeu.” Sfântul Vasile cel Mare

poartă grijă de toți oamenii și că Sfântul Teodosie ne privește pe noi, ca pe fiii săi, dacă-i păzim poruncile.

BISERICA ESTE O MARE IUBIRE

Christos Yannaras

Biserica - și când vorbesc de Biserică - înțeleg Biserica Ortodoxă - este o mare iubire. Nu poate cineva să intre în Biserică numai pentru că a fost convins cu argumente raționale, pentru că i-a dovedit cineva ceva într-un anume fel. În Biserică intri pentru că ești copleșit de iubire sau pentru că simți că acolo există un drum care te va putea conduce la a cunoaște plinătatea depășirii de sine și dăruirii de sine din dragoste; să iubești și să fii iubit într-o plinătate de viață.

Biserica are calitatea de a te chema; îți dă posibilitatea să te dăruiești, la modul absolut, într-o iubire. Să te dăruiești în mod real, nu numai la nivelul ideilor. Viața bisericii este lucrare, este act și la lucrare ne cheamă și pe noi. Nu am în vedere fapta morală - aceasta e cu totul altceva. Biserica nu folosește cuvântul „morală”, ci pe acela de „asceză”. Ce este asceza? Un exercițiu continuu de a renunța la tine pentru a te putea dărui celui pe care îl iubești.

Așadar, Biserica este o lucrare care certifică continuu sau conduce continuu la relația de dragoste.

A te închide în tine, în egoismul tău și a te iubi pe tine însuși - aceasta înseamnă moarte. Moartea nu în sens metaforic, moral, ci ca nevroză; este la propriu dezagre-

gare psihică, moarte sufletească, clinică. Dimpotrivă, a căuta ieșire din tine, din eul tău, și a-ți disciplina voința în funcție de voința celorlalți oameni, să comunici cu cineva, să intri în relație cu el, aceasta înseamnă viață. Viața înseamnă relație. Prin urmare, cu cât omul concentrează în sine mai multe elemente de suficiență de sine, de bogăție materială, sau de bogăție de înțelepciune, de cunoaștere, cu atât devine mai zgârcit, mai iubitor de argint. Cu cât această bogăție e păstrată mai cu strășnicie pentru sine, în aceeași măsură se

„Nu stareții lipsesc ci ascultătorii.” Arhim. Sofronie.

îndreaptă, prin urmare, spre moarte. Dimpotrivă, cel sărac, care nu are nimic, este liber. Unui sărac care are numai ce este pe el, chiar dacă se întâmplă să cadă în mâinile tâlharilor, nu-i este frică de nimic. De ce să-i fie? El nu are de apărut nimic. Este liber. Nu-i este teamă de nimic. Este o situație extremă, dar o folosesc ca imagine, ca exemplu de libertate, de lipsă a egoismului. Aceasta nu înseamnă în mod necesar că cine are înțelepciune, cunoștințe, știință trebuie să le dea uitării pentru a deveni liber! Având măsura libertății, el trebuie să simtă că ceea ce deține, deține pentru a administra, pentru a folosi, nu pentru a po-

seda, nu pentru a apăra cu orice preț, și astfel să închidă ușa iubirii oricărei provocări a iubirii, așa cum este Biserica.

Mă tem că astăzi cei mai mulți dintre intelectuali înțeleg cuvântul „Biserică” mai mult ca instituție. Nu știu că definirea Bisericii și revelarea ei este întrunirea în jurul Sfintei Mese, a Sfintei Euharistii, întrunirea clerului și a poporului în jurul Sfântului Altar. Nici patriarhul, nici episcopul nu au dreptul să săvârșească, în tradiția ortodoxă, Sfânta Euharistie dacă nu participă și credincioși laici. Acest lucru înseamnă că fără „trupul” Bisericii care să se constituie în jurul Sfântului Altar nu poate lucra nici o funcție bisericească. Toate aceste lucruri trebuie să le afle intelectualii noștri pentru a înțelege că Biserica este o celulă vie, un act care continuă să se săvârșească și să însumeze o tradiție de secole. Și dacă vor să cunoască această tradiție, nu pot rămâne numai la lectura unor cărți, ci trebuie să devină părtași ai acestui act comunitar, ai acestui „cine”. Acesta este punctul de plecare pentru accesul personal la revelația lui Dumnezeu.

„Nu datorez supunere celui care nu se supune lui Dumnezeu.”

SĂPUNUL ȘI CREȘTINISMUL

Un fabricant de săpunuri îi spuse unui preot:

- Creștinismul nu a reușit să facă nimic.

Deși Evanghelia este predicată de două milenii, lumea nu a devenit mai bună. De atunci și până acum peste tot există răul și oameni răi.

Preotul îi arătă acestui fabricant de

săpunuri un copil foarte murdar care se juca la margine de drum și-i spuse:

- Săpunul nu a reușit să facă nimic.

Peste tot există mizerie și oameni mizerabili în lume.

- Săpunul, spuse fabricantul, ajută numai dacă se aplică în practică, dacă-l folosești.

Preotul îi răspunse:

- La fel e și cu creștinismul! Avem Botezul și Mirungerea prin care omul se spală de toate păcatele și se îmbracă într-un om nou.

Avem Botezul Lacrimilor - pocăința - și oamenii nu vor să se folosească de ea.

Avem Taina Mărturisirii prin care omul poate să-și recapete haina botezului.

Avem Sfântul Maslu prin care oamenii se pot vindeca de bolile trupești și sufletești.

Avem multe Taine în creștinism dar dacă oamenii nu vor să le ia în seamă - vor rămâne asemenea copilului acestuia, care nu vrea să folosească săpunul dumitale ca să fie mai curat.

Multe feluri de săpun avem, dar trebuie folosit!

DESCURAJAREA

Se povestește că diavolul s-a hotărât cândva să-și vândă toate instrumentele cu ajutorul cărora și-i supunea pe oameni. A făcut o mulțime de pachete, pe fiecare indicând ce conține: supărare, crimă, minciună, necinste, mândrie și așa mai departe. După ce toate pachetele au fost vândute, cineva a observat că un pachet n-a fost pus în vânzare, l-a întrebat pe diavol, de ce?

- Pentru că aceasta este cea mai puternică dintre armele mele și pe aceasta nu vreau s-o vând. Ea este descurajarea. Când cineva ajunge la aceasta, îl am în mod sigur în mână.

Când ne rugăm și Dumnezeu întârzie în a ne asculta rugăciunea, o face spre binele nostru, pentru a ne învăța îndelunga-răbdare; deci să nu fim abătuți, grăind: „Ne-am rugat și n-am fost ascultați”. Dumnezeu știe ce este spre folos unui om.

(Sfinții Varsanufie și Ioan)

CE ÎNSEAMNĂ AVEA ÎNDELUNGĂ RĂBDARE?

(Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Hasta neclintit în împrejurări aspre și răbda relele; a aștepta sfârșitul încercării și a nu da drumul iușimii la întâmplare; a nu vorbi cuvânt neînțelept, nici a gândi ceva din cele ce nu se cuvin unui închinător al lui Dumnezeu. Căci zice Scriptura:

„Până la o vreme va răbda cel cu îndelungă răbdare și pe urmă i se va răsplăti lui cu bucurie; până la o vreme va ascunde cuvintele lui, și buzele multora vor spune înțelepciunea lui.”

Acestea sunt semnele îndelungii răbdări. Dar nu numai acestea, ci propriu îndelungii răbdări mai este și a se socoti pe sine pricina încercării.

Și poate că așa și este de fapt. Fiindcă multe dintre cele ce ni se întâmplă, ni se întâmplă spre îndrumarea noastră sau spre stingerea păcatelor trecute, sau spre îndreptarea neatenției prezente, sau spre ocolirea păcatelor viitoare.

Programul liturgic: 23-29 mai 2016	ZILNC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Luni	7:00 18:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
	Vineri	18:00	Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
	Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
	Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Dighul Birnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.